CAPITOLUL 1
A TREIA ȘCOALĂ DIN WOLVERHAMPTON SARE ÎN AER!

Camera era complet goală, niciun suflet nu se zărea nicăieri. Exact cum spera Jasper. Aruncă o privire prin fereastra ușii ca să mai verifice o dată. Nu era pentru prima oară când Jasper intra undeva prin efracție. Se considera chiar un expert. Strecură permisul pentru biblioteca școlii printre ușă și ramă. În timp ce-l trăgea înapoi, se auzi un ușor zbârnâit, un bufnet înfundat și, cu o mișcare ușoară a umărului, ușa se deschise. Jasper respiră profund pe nas.

— Ahh, spuse el expirând, cu un zâmbet pe față, mirosul cunoscut al laboratorului de științe.

Era locul unde Jasper se simțea ca acasă, locul unde făcea cele mai importante lucrări. Sigur, fusese

doar greșeala aceea ciudată, o mică explozie întâmplătoare, dar Jasper presupunea că nici lui Michelangelo nu-i reușeau picturile din prima. Probabil că, din când în când, colora depășind conturul. Toți marii artiști au nevoie de timp pentru a-și stăpâni meșteșugul și Jasper asta era, un artist. Dacă profesorul lui de științe, domnul Smidge, ar fi înțeles de la început, Jasper n-ar fi trebuit să pătrundă prin efracție, în pauza de prânz, ca să-și ducă la bun sfârșit experimentele. Și astăzi ar putea înscrie cel mai mare succes, pentru că, în sfârșit, va reuși să termine ceea ce le-a scăpat celor mai strălucite minți, zeci de ani: astăzi, Jasper era pe cale să-și împlinească visul de a crea *crema de vanilie care nu se termină niciodată*. Da, exact așa cum auziți, era aproape gata să inventeze o cremă care s-ar reface singură, oarecum asemănătoare cu a doctorului Who, doar că a doctorului Who era galbenă, tremura și avea gust bun pusă deasupra blatului de pandișpan. Jasper cercetă atent laboratorul, căutând lucrurile de care avea nevoie. Dintr-odată făcu ochii mari – era acolo! Dulapul în care se aflau cele mai bune produse chimice. Îl deschise și atinse dopul sticlelor.

— Grozave, grozave materiale științifice…, rânji Jasper, înhățând cu o mână mai multe sticle. Da, am nevoie de toate astea... și de una din acelea.

Se duse până la bancul de lucru unde se aflau arzătoarele Bunsen[1]. Apucă o retortă[2] de sticlă și un trepied[3] și le dădu drumul în rucsac.

— Ce spui, bunica? întrebă Jasper cu glas tare, vorbind de unul singur. Zici că nu mai ai cremă pentru pandișpanul tău cu gem? DIMPOTRIVĂ, bunico! Ai uitat de *Crema interminabilă* a lui Jasper, marcă înregistrată. Nu va mai lipsi din dulapul tău cu creme, bunico! Ce zici acum, bunica? Geniu, zici? Ei bine, sunt bucuros să particip puțin la fericirea omenirii, făcând lumea un loc mai bun cu *Crema interminabilă*, marcă înregistrată. Da, Premiul Nobel ar fi o surpriză, dar când va exista destulă cremă de vanilie ca să hrănească lumea, războiul nu va mai avea nicio importanță.

Jasper își petrecea o grămadă de timp pretinzând că le vorbea oamenilor. Turnă crema într-un castron și îl puse pe un trepied deasupra unui arzător Bunsen. Luă aprinzătorul electric și, dintr-odată, focul se aprinse.

Jasper se întinse după cea mai apropiată pereche de ochelari de protecție.

---

[1] Arzătorul Bunsen (sau becul Bunsen) este un instrument folosit în laboratoare pentru încălzire, sterilizare și ardere. Este numit după inventatorul lui, Robert Bunsen.

[2] Retorta este un vas sub forma unui balon, folosit în laboratoare.

[3] Trepiedul este un stativ cu trei picioare.

— Înainte de toate, siguranța, nu avem nevoie de accidente!

Crema începu să bolborosească în vas.

— Bun, tot ce trebuie să fac este să adaug puțin din asta și un strop din asta. Astfel, compoziția genetică a cremei poate fi reprodusă.

Jasper cercetă în grabă lichidele colorate turnate în recipientul cu crema de vanilie care începea din nou să clocotească. Amestecul făcea bulbuci și începea să se umfle.

— Ups, s-a umflat prea mult, hai să dăm focul mai mic, își spuse Jasper. O, așa nu se dă mai mic, ci mai tare...

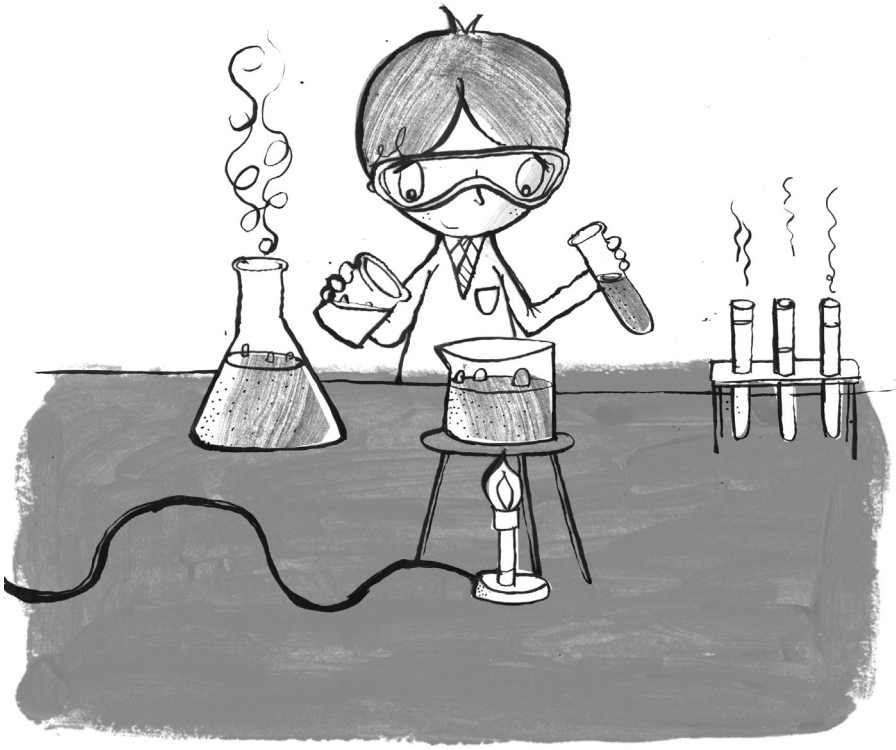

Jasper potrivi din nou flacăra arzătorului Bunsen.

— Vai, focul este încă prea puternic. Bun, unde sunt mănușile de protecție?

Se uită în jur și văzu că mănușile erau închise în dulap.

— Asta e, OK, să nu intrăm în panică.

Crema începea să dea pe-afară, peste marginile vasului, până pe masă.

— Nicio problemă, o să folosesc cravata în locul mănușilor.

Jasper își apucă cravata și încercă să dea mai mic arzătorul Bunsen.

— Of, of, acum a luat foc cravata! Nicio problemă! Este ultimul lucru pentru care ar trebui să intru în panică. Buricele degetelor sunt fierbinți, dar nu e grav, mă descurc.

Jasper își scoase cămașa și cravata și începu să calce pe ele ca să stingă focul. Își ridică cravata pârlită și își șterse fruntea cu dosul mâinii.

— Uf, era cât pe ce, am crezut că o să provoc un INCENDIU..., gemu el, uitându-se la bancul de lucru.

Fusese atât de ocupat să stingă flăcările, încât nu observase când crema se revărsă peste trepied și luă foc. Vestea bună era că, aparent, găsise secretul cremei

care nu se termină niciodată. Vestea proastă era că, în același timp, inventase o cremă inflamabilă.

Apucă sticla de apă cea mai apropiată și o turnă peste toată mizeria. Focul mic se transformă într-o explozie – nici prea mare, nici prea mică. Aruncă o privire spre sticla de apă și văzu că pe eticheta ei scria: „Etanol. Foarte inflamabil".

— OK, probabil că acum e momentul să intru în panică.

O alarmă stridentă izbucni și din aspersoarele de incendiu începu să țâșnească apa. Dintr-odată, tot laboratorul de științe băltea ca o pădure tropicală și, curând, bule fierbinți de cremă zburau sfârâind. Jasper, gol încă și acoperit de cremă de vanilie, o luă la goană spre terenul de joacă, exact când soseau primele mașini de pompieri.

Punându-și cravata, se alinie restului clasei, în spatele doamnei Plum, profesoara lui, care număra pe toată lumea, ca să se asigure că nu lipsea nimeni.

— Spam[1]! urlă domnișoara Plum.

E adevărat, numele de familie a lui Jasper era Spam. Așa cum vă puteți imagina, aproape întotdeauna colegii de clasă cu greu se stăpâneau să nu facă mișto de el.

— Vai, Spam, figură ce ești, de ce ți-ai dezbrăcat cămașa? DOMNIȘOARĂ, DOMNIȘOARĂ, SANDVICI SPAM, BĂIATUL CEL NOU, E DEZBRĂCAT, DOMNIȘOARĂ! arătă cu degetul, încântat, un băiat pe nume Hector Wiggle.

— Nu sunt dezbrăcat! îi răspunse Jasper, strigând. Uite, se vede clar că am pantaloni, șosete, pantofi și cravată. Da, n-am cămașă, dar sunt mai mult îmbrăcat decât dezbrăcat!

Probabil că nu e lucrul cel mai bun să strigi când te afli în curtea școlii plină de elevi și când tu nu ești acolo decât de o săptămână. În acel moment, toată

[1] Spamul este, de regulă, un mesaj nesolicitat trimis prin e-mail mai multor persoane. În America, SPAM este numele unui produs alimentar ce constă în carne de porc și șuncă la conservă.

lumea începu să râdă. Jasper scutură din cap. Era o zi de marți cu ghinion.

— Uitați-vă, domnișoară, creierul lui Jasper se prelinge, priviți, e plin de creier, domnișoară! îi spuse profesoarei o fată din clasa lui Jasper, dar în așa fel încât o auzi toată lumea.

Jasper se uită în jos la burta plină de cremă și luă puțin cu degetul. Îl linse. *Crema arsă nu e chiar așa de rea, să știți,* gândi Jasper, găsind un moment să savureze gustul.

— VAAAI! DOMNIȘOARĂ, DOMNIȘOOOOARĂ! SPAM ÎȘI MĂNÂNCĂ CREIERUL! răcni Hector Wiggle, cu ochii bulbucați, gata să-i iasă din cap.

Întreaga școală se vânzoli cuprinsă de groază.

— E foarte clar că nu-mi mănânc creierul! răspunse Jasper, strigând. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că ar fi imposibil, aș muri. Sunteți tâmpiți cu toții?

— Spam, calmează-te! porunci domnișoara Plum.

În acel moment, cinci pompieri solizi ieșiră din laboratorul de științe și se îndreptară spre domnișoara Plum, care începu să-și facă vânt cu mâinile.

— Dumneavoastră sunteți directorul? întrebă unul dintre pompieri.

— Nu, eu sunt! spuse domnul Brooks, directorul, făcându-și loc printre copiii din curtea școlii. Bună ziua, eu sunt domnul Brooks.

— Pompier-șef, ofițer Stevens. Am localizat sursa focului și mă bucur să vă comunic că acum s-a terminat. A fost în sectorul de științele naturii, dar eu și colegii mei n-am putut intra, locul fiind plin de…

— Plin de ce? întrebă domnul Brooks.

— Cremă de vanilie, răspunse Stevens. Era foarte multă, de fapt... știu că pare o nebunie... ca și cum...

— Cum era? urlă domnul Brooks, pierzându-și răbdarea.

— ...ca și cum *nu se mai termina*. Știu – prostul de mine – nu există așa ceva. Doar că acolo chiar așa era, nu-i așa, băieți? îi întrebă, chicotind, pe ceilalți pompieri. Oricum, noi am terminat.

— Ați terminat? întrebă domnișoara Plum, cu un aer trist. Dar dacă se întâmplă din nou? Adică, poate mi-ați putea da numărul de telefon sau adresa... în caz că...?

— Cred că nu mă deranjează să vă dau numărul de telefon, spuse Stevens, cu un zâmbet. Aveți ceva de scris?

— Oh, da, am! spuse ea, scoțând din geantă, emoționată, un creion și o bucată de hârtie. OK, spuneți!

— Numărul meu este 999…

— Nouă… no… oh.

Domnișoara Plum oftă.

— Trei de nouă, spuse pompierul. Ca să vă spun drept, mă miră că încă nu-l știți. Aș fi zis că ați avut timp... Câți ani aveți, aproape cincizeci?

— De fapt, am treizeci și doi! îl repezi domnișoara Plum.

— Gata cu toate astea, ce e cu focul? Știe cineva ceva despre vreo cremă? spuse domnul Brooks, privindu-i pe copii.

Toți se întoarseră încet și se holbară la Jasper, care era încă ocupat să-și lingă cremă din buric.

— SPAAAAAAAAAAAM!

strigă domnul Brooks. ÎN BIROUL MEU, ACUM!